Kļūt pašpaļāvīgiem

Māciet šos Svēto Rakstu pantus, citātus un, ja nepieciešams, arī citus principus, kas svētīs māsas, kuras jūs apmeklējat. Lieciniet par mācību. Uzaiciniet māsas, kuras jūs mācāt, dalīties tajā, ko viņas ir jutušas un mācījušās.

Kas ir pašpaļāvība?

„Pašpaļāvība nozīmē izmantot visas mūsu svētības, kuras esam saņēmuši no Debesu Tēva, lai parūpētos par sevi un savu ģimeni un atrastu risinājumus mūsu pašu problēmām. Katrai no mums ir pienākums censties izvairīties no problēmām, pirms tās ir notikušas, un mācīties pārvarēt izaicinājumus, kad tie ir parādījušies. . . .

Kā mēs kļūstam pašpaļāvīgas? Mēs kļūstam pašpaļāvīgas, iegūstot pietiekami daudz zināšanu, izglītības, lasīt un rakstīt prasmes, gudri rīkojoties ar naudu un resursiem, esot garīgi stipras, sagatavojoties neparedzētiem gadījumiem un iespējamiem ārkārtas stāvokļiem, esot fiziski veselas un labā sociālā un emocionālā formā."[1]

Džūlija B. Beka, Sieviešu Palīdzības biedrības vispārējā prezidente:

Evaņģēlija atbildība

„Apdomīgi dzīvojot un attīstot savas dāvanas un talantus, mēs kļūstam pašpaļāvīgāki. Pašpaļāvība ir atbildības uzņemšanās par savu garīgo un laicīgo labklājību un par tiem, kurus Debesu Tēvs ir mums uzticējis, lai mēs par viņiem rūpētos. Vienīgi tad, kad esam pašpaļāvīgi, mēs varam patiesi līdzināties Glābējam, kalpojot un svētot citus cilvēkus.

Ir svarīgi saprast, ka pašpaļāvība ir veids, kā nokļūt līdz galamērķim. Mūsu galamērķis ir kļūt līdzīgiem Glābējam, un šo mērķi var labāk sasniegt, pašaizliedzīgi kalpojot citiem. Mūsu spējas kalpot pieaug vai samazinās atkarībā no mūsu pašpaļāvības līmeņa."[2]

Elders Roberts D. Heilzs no Divpadsmit apustuļu kvoruma.

„Pašpaļāvība ir mūsu darba rezultāts un nodrošina pamatu jebkurai citai mūsu labklājības darbībai. Tā ir būtiska mūsu garīgās un laicīgās labklājības sastāvdaļa. Attiecībā uz šo principu prezidents Marions G. Romnijs [1897–1988] teica: „Strādāsim, lai nopelnītu sev to, kas mums ir nepieciešams. Būsim pašnodrošināti un neatkarīgi. Glābšanu nevar iegūt ne caur vienu citu principu. Glābšana ir katra personīgā atbildība, un mums ir jāgādā par savu glābšanu gan laicīgajās, gan garīgajās lietās." . . .

Prezidents Spencers V. Kimbals [1895–1985] mācīja tālāk attiecībā uz pašpaļāvību: „Atbildība par katra cilvēka sociālo, emocionālo, garīgo, fizisko vai ekonomisko labklājību, pirmkārt, gulstas uz paša cilvēka pleciem, otrkārt, uz viņa ģimenes pleciem un, treškārt, uz Baznīcas pleciem, ja viņš ir tās uzticīgs loceklis."[3]

Prezidents Tomass S. Monsons

PALĪDZĪBA APMEKLĒJUMA MĀCĪBAS MĀCĪŠANAI

Kā apmeklējošā māsa jūs varat meklēt personīgo iedvesmu, lai zinātu, kā vislabāk apmierināt to māsu vajadzības, kuras jums ir uzticētas, lai jūs par tām rūpētos. Tad koncentrējiet savas pūles uz to, lai stiprinātu katras māsas ticību un ģimeni.

Personīgā sagatavošanās
1. Mozus 3:19
Mateja 6:33
M&D 82:18–19; 109:8

Lai iegūtu vairāk informācijas, skat. www.providentliving.org; *Sagatavojiet katru nepieciešamo lietu: Ģimenes finanses (numurs 04008); un Sagatavojiet katru nepieciešamo lietu: Ģimenes mājas krājumi (*numurs 04008).

ATSAUCES

1. "The Welfare Responsibilities of the Relief Society President," *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (2009), 4–5.
2. "A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action," *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (2009), 1–2.
3. "Guiding Principles of Personal and Family Welfare," *Liahona,* 1987. gada februāris, 3.

© 2009 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības saglabātas. Printed in Germany. Angļu val. teksta apstiprinājums: 6/09. Tulkojuma apstiprinājums: 6/09. *Visiting Teaching Message, January 2010* tulkojums. Latvian 09361 153